

BRÁNA

Lorenz Janscha: Staré Město z brány u Černé věže na Hradě, 1803

Zápis z 733. schůze staršovstva konané v pondělí 4. února 2013

Přítomni: Pechar, Drápal, Holý, Novotný, Mazný, Plhák, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Žilková,
omluveni: Bruncko, Dus, Chadima, Hoznauer

Biblický úvod: J. Dus (přečetl J. Pechar) – píseň 425 (EZ) Skloň se k nám svou milostí, Jr 16.19 Hospodine, sílo má a hrad můj, o trestu a milosti, smysl pro izraelce a pro pohany. Diskuse o tom, jestli Bůh zlo působí nebo jen dopouští. Modlitba, píseň 419 (EZ) Mocný Bože při kristovu.

Příští schůze staršovstva bude 1. pondělí v březnu, tedy 4. března 2013, biblický úvod bude mít M. Žilková.

Bohoslužby a další akce

17.2.2013 Celocírkevní sbírka na tisk

24.2.2013 bude kázat J. Křivohlavý

3.3.2013 po bohoslužbách schůzka učitelů nedělní školy
a dobročinný BAZÁREK

10.3.2013 Sborové shromáždění

Poličky pro kavárnu V. Vaněčka jsou hotové – děkujeme A. Jelínkovi.
Opěradla zadních lavic jsou uvolněná – požádáme o opravu A. Jelínka.

Výstavba a rekonstrukce

Zaměření je hotové, nyní se musí zapsat do katastru a pak můžeme pokračovat žádostí o odkup pozemku.

Paní Vajčnerová předělá dokumentaci k navrhované přístavbě tak, aby stěna pod skálou byla železobetonová.

Staršovstvo se dále zabývalo přípravou sborového shromáždění

Program, volba náhradníků revizorů, účetní závěrka, návrh rozpočtu, seznam členů sboru, zpráva staršovstva pro sborové shromáždění.

Ing. Anežka Rezková (roz. Kučerová) se přihlásila za členku sboru.

Společná modlitba Páně.

Zapsal A. Slabý

MODLEME SE ZA VLADAŘE – ABY ZMOUDŘELI!

Zkrácené kázání Jana A. Dusa z 27.1.2013

Introit: Ž 1,1-3

Čtení: [Daniel 3,31–4,34](#)

Text: [Daniel 4,24](#)

Poslání: [1Pt 5,5–11](#)

Nebúkadnesarův dopis – historie, nebo příběh?

Milí přátelé,

Čtvrtá kapitola Danielova proroctví je náramně dlouhá, podrobná zpráva v orientálním stylu. A taky překvapující: hlavně ten závěr, že pohanský vladař velebí Boha Izraele. Není to divné – když Izrael je v Babylónu v zajetí? Když ten, kdo jim rozvrátil chrám, najednou poznává Hospodina? Můžeme tomu věřit? Kdyby tohle byla pravda – jak to, že se rovnou všichni Babylóňané neobrátili na židovskou víru?!

Je zřejmé, že tu před sebou nemáme objektivní popis událostí tak, jak šly za sebou, ve smyslu našeho deskriptivního chápání historie. Tak jako jinde v Písmu, vedle historického jádra je tu mnohem více zdůrazněna zvěst. Poselství. Poučení, které plyne z té historie, či lépe řečeno: z příběhu, jenž je s onou historií propleten a v němž mnohem silněji do popředí vystupují obyčejní lidé. Kdyby se totiž bible týkala pouze králů, byla by to četba poměrně nudná. Jenže vtíp je v tom, že bibliční autoři nás chtějí zatáhnout do příběhu. Upozornit nás na to, co je důležité – pro biblické postavy, pro biblické autory, a co je důležité i pro nás, čtenáře, bez ohledu na propast plnou staletí.

Pošetilst mocných – a varování

Nuže, co je to aktuální, a i pro nás důležité, co nám Danielův příběh sděluje? Vezmeme-li vážně, jak jdou všechny epizody za sebou, musíme si pomyslet: Jak hrozně byl ten Nebúkadnesar pošetilý a nepoučitelný! Na konci jedné (2.) kapitoly chválí Hospodina, a hned v další (3.) kapitole háže tři mládence do pece. To není zkušenost jednoho Daniela s jedním Nebúkadnesarem! Židovský národ o tom ví své, taková je jejich zkušenost se všemi možnými vladaři a císaři. Najdeme ji v bibli mnohokrát – třeba v příběhu Mojžíše s faraónem. Pokaždé je tu někdo, kdo reprezentuje pošetilst mocných, a na druhé straně někdo – prorok, učitel, mučedník – kdo tlumočí hlas Boží.

Boží vzkazy mocným

A co tedy Daniel vyřizuje od Boha Nebúkadnesarovi? Inu, v kostce řečeno, je to samá POLITIKA – a možná teď bude někdo zklamán, protože z posledních dnů mnozí máme politiky a politiků až po krk, a tak jsme si mysleli, že

v kostele to bude jiné... Jenže, já jsem si to téma nevymyslel; u nás v Braníku čteme Daniele souvisle, a minulý týden jsme četli třetí kapitolu – o třech mládencích v ohnivé peci – a dnes je prostě řada, aby zazněla kapitola čtvrtá – a to je jasný vzkaz všem politikům: ŽÁDNÝ STROM NEROSTE DO NEBE! Anebo: VŠEHO DO ČASU! A možná, že nejvýstižněji takto: HOSPODIN KRALUJE (A NE VY!). Vaše vláda je limitovaná svobodou svědomí – jste bezmocní, když vám tři mládenci odepřou poslušnost a odmítnou se poklonit modlám. A vaše vláda je limitovaná také časově – Hospodin sám určuje roky i dny, ve kterých dojde k překvapivým zvratům.

Ale v příběhu zazní ještě druhý vzkaz, který je také skrz naskrz politický: USILUJTE O PRÁVO A MILOSRDENSTVÍ! Vzkaz, který slyšíme z celé bible. Křik Izraelců, otročících v Egyptě, křik, který doléhá až k Hospodinovým uším, křik, který Mojžíš opakovaně tlumočí faraónovi: propusť můj lid! Izajáš, Jeremjáš, Ámos, Ježíš – všichni proroci napomínají, podobně jako Daniel: „Kéž se ti, králi, zalíbí má rada: Překonej své hříchy SPRAVEDLNOSTÍ a svá provinění MILOSTÍ k strádajícím; snad ti bude prodloužen klid.“ (Da 4,24).

Dva vzkazy - dvě desky Tóry

První vzkaz, který je tak jasně slyšet už od tří mládenců ve třetí kapitole, vlastně shrnuje přikázání první desky Desatera. To je ta deska, která upravuje vztah mezi člověkem a Bohem: Slyš, Izraeli, Hospodin, tvůj Bůh, je zcela jedinečný! Nebudeš se klanět žádnému jinému bohu ani modle.

A další vzkaz, ze čtvrté kapitoly, nás vede k druhé desce Desatera, kde se upravují vztahy mezi lidmi: nepokradeš, nevydáš křivého svědectví... Neboť všechny tyto hříchy jdou ruku v ruce s tím základním postojem, který je tak barvitě vylíčen u Nebúkadnesara – s lidskou PÝCHOU. Zejména vrcholní politikové, obklopení lstivými pochlebníky, jsou k pýše zvláště náchylní, a proto jsou tak nepoučitelní. Tak jako Nebúkadnesar, když se chvástal: „Zdali není veliký tento Babylón, který jsem svou mocí a silou vybudoval?“

Nebetyčná pýcha, drzost, která nezná mezí před Hospodinem – a právě proto je jí cizí i prostá lidská slušnost tváří v tvář bližním. Nejen v posledních dnech (kdy jsme všechno viděli tak zřetelně díky stokrát nastavovanému zrcadlu médií), ale již dlouho nás provází pýcha politiků, a její projevy: Bezostyšné krádeže, korupční skandály, pomluvy, polopravdy, vyložené lži, pohrdání chudými lidmi, ignorování potřeb zdravotně postižených spoluobčanů, zanedbávání pohostinnosti vůči cizincům a uprchlíkům...

A přitom navenek jako by všechno bylo v pořádku. Košatý strom hezky roste, v jeho stínu se živí polní zvěř, včetně všelijakých podivných poradců a lidí tahajících za nitky v zákulisí, a ve větvích hnízdí ptáci radostně opěvující konsolidovanou společnost. A nikdo netuší – nebo nechce vědět – že nebesa vyslovila ortel, a sekera již je přiložena.

Je vůbec ještě nějaká naděje? Nebo budeme pořád jenom vzdychat „nic se nezmění; nic nového pod sluncem; staré psy a staré politiky novým kouskům nenaučíš“?

Co stromu chybělo

Odpověď se nabízí přímo v příběhu: ano, dochází ke katastrofě, ale později se králi Nebúkadnesarovi vrátí zdravý rozum, vrátí se mu vláda, a on se stane vyznavačem Božího majestátu. Čím to je? Co ho naučilo pokoře? Příběh nám neodpovídá přímo, ale symbolicky, obrazem nádherného stromu. Ten strom v králově vidění na začátku příběhu měl totiž jednu drobnou vadu – a židovský čtenář dobře ví, jakou. Dobře totiž zná obraz stromu jako znamení prosperity, zná ho hned z prvních veršů svého žaltáře, a to hned z prvního žalmu. Proto taky dobře ví, co každý strom potřebuje ze všeho nejvíc. Je to VODA!

A „voda“ v hebrejském myšlení často slouží jako synonymum pro Zákon, Tóru, Boží slovo. Ne náhodou se v onom prvním žalmu obojí vyskytuje hned vedle sebe: „... Ale v ZÁKONĚ Hospodinově jest líbost jeho, a v zákoně jeho přemýšlí dnem i nocí. Nebo bude jako STROM štípený při tekutých VODÁCH...” (Ž 1,2-3 kral.).

Stromu chyběla voda. A stejně tak králi Nebúkadnesarovi i dnešním politikům chybí Tóra. Chybí jim Boží zákon, chybí Desatero, chybí obě jeho desky. Místo úcty k Bohu – nafoukaná bohorovnost. Místo úcty k lidem – arogance a výsměch.

Naděje pro strom, naděje pro pařez

Má tedy strom ještě vůbec nějakou naději? Ano! Boží plán na trestnou výpravu není neodvratný. Hospodin není neosobní Princip, trestající Slepá Spravedlnost. Hospodin čeká, zda se objeví známky pokání. Dává Nebúkadnesarovi lhůtu k pokání: „...snad ti bude prodloužen klid.“

Nebúkadnesar ji ovšem promeškal. Rok uběhl, a on zůstal nafoukaný stejně jako dřív: „Zdali není veliký tento Babylón, který jsem svou mocí a silou vybudoval...?“ Tím si podepsal ortel. Nyní již je zkáza neodvratná. Nastupuje andělská dřevorubecká četa: „Skácejte strom! Osekejte mu větve! Otrhejte mu listí! Rozházejte jeho plody!“ – Konec příběhu. Tečka.

Opravdu tečka? Nikoli! „PAŘEZ s kořeny ponechte v zemi sevřený obručí z železa a bronzu ve svěží zeleni pole, ať je skrápěn NEBESKOU ROSOU.“ (Da 4,21) Rosa – to je přece také svým způsobem voda, tedy: slovo Boží. I po takové katastrofě má tenhle tupý pařez ještě naději – když přijme Boží slovo aspoň DODATEČNĚ!

Bůh dává šanci i největším gaunerům. Nabízí živou vodu svého slova i těm nafoukaným politikům, kteří se pomocí manipulace, pomluv a lží (jak jsme viděli docela nedávno) nechali katapultovat na politické výsluní, a teď se tam ve své slepotě vyhříávají, netušíce o svém nevyhnutelném pádu. I s nimi se může stát zázrak, až se čas „naplní“. Za tento zázrak se máme modlit: aby zmoudřeli. Aby zmoudřeli předtím, než stačí napáchat mnoho zla.

Rosa z nebe – to je slovo, jež Hospodin nabízí všem, a nikoho přitom nevylučuje. Jako když déšť z nebe skrápí dobré stejně jako zlé... až na to, že takhle snadno to nejde (protože žádné podobenství nefunguje ve všech detailech). Tak jako dětem nenaležete vědomosti do hlavy trychtýřem, ani Boží slovo na nikoho nespadne jen tak. Potřebujeme nějaký lepší trychtýř. Spíše něco jako vodovod, trvale napojený k Božímu zdroji a nabízející kvalitní vodu všem. Nejlepší jsou vodovodní trubky z nějakého trvalého kovu. Z ryzího charakteru. Potřebujeme proroky, učitele, tlumočníky, kteří budou Boží slovo politikům připomínat – někdy tiše, někdy hlasitě, to podle okolností, ale vždycky: vytrvale. A bylo by dobře, kdyby těch trubek bylo víc. Když jedna praskne, vymění se za druhou. Chtělo by to jakési společenství instalatérů.

Pokání a společenství

A možná, že na místo nebeské rosy bychom mohli dosadit i kající SLZY žalmistovy. (V bibli se různé symbolické výklady nemusí vylučovat, mohou se i doplňovat.) Neboť dobře víme, že nemůžeme všechno svádět na „ty nahoře“. Každý z nás – i když různou měrou – je také částečně odpovědný za to, co se ve společnosti děje. Proto, když čteme, že se Daniel dlouze modlí, nebo že jeho myšlenky „se naplnily hrůzou“ (Da 4,16), vezme, že to není jenom vypravěčský kolorit a snaha vyjádřit, jak moc byl Daniel pobožný a moudrý. Ti, kdo se kriticky dívají na naši společnost, dospívají i k osobnímu pokání, přiznávají vlastní odpovědnost.

A právě ten, kdo si zamete před vlastním prahem, a komu nebude vlastní pýcha překážet, bude pak tím hodnověrněji tlumočit své poznání dál. Daniel pokorný a tichý, Daniel modlitebník, Daniel, který dokonce i s tím pyšným králem soucítí (Da 4,16) – to je ten pravý tlumočník, který bude schopen věrohodně a zřetelně vyřídít Boží slova – i ta náramně nepříjemná. A ještě si z první a z druhé kapitoly připomeňme, že Daniel v tom není sám. Nepředstavuje si, že on sám je tím Jediným Božím Pověřencem. Pojistkou proti zpychnutí proroka je společenství jeho přátel: zde jsou to tři mládenci, kteří se s ním společně modlí (Da 2,17-18). Daniel se nad ně nevyvyšuje, odmítá mocenskou pozici, kterou mu nechápavý král nabízí, když z něj chce udělat „správce všech babylónských mudrců“ (Da 2,48-49). Nešplhá nahoru. Nezpívá vladařovi Te Deum. A snad právě to ho uschopňuje k tomu, že smí vyřknout slova, která míří nejvýš a nejdál.

Ve společenství, které nám tu reprezentuje Daniel a tři mládenci, nalézáme předobraz toho, co později čteme v Prvním listu Petrově (2,17): „Ke všem lidem mějte úctu, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále ctěte.“ Ctít – to neznamena podlézat. Ctít – to neznamena míchat dohromady úctu k vladaři a bázeň před Bohem. Na prvním místě máme mít správný vztah „rovného k rovným“ – jak ke všem bližním, tak v bratrském společenství. A na druhém místě máme mít v pořádku své vztahy směrem nahoru – zvlášť vůči Bohu, který

vládne všemu a všem, a zvlášť vůči vladaři, jemuž náleží povinná úcta, ale nic víc. Nemíchejme to dohromady! Pozor na „krále z Boží milosti“! Zpíváme-li Te Deum, zpíváme ho Bohu, a ne vladařovi, a on by to měl vědět jako první.

Prosby za vladaře

Faraón potřeboval lidi jako Josef, Nebúkadnesar potřeboval lidi jako Daniel, a takové lidi potřebujeme i dnes. Potřebujeme jak hlasité proroky, tak tiché modlitebníky. Zkušenost říká, že není vůbec snadné rozeznat, kdy je náš křik zbytečný a kdy je mlčení zbabělé. Potřebujeme tedy Ducha svatého, abychom takové situace rozeznali. A bible nás také učí, že ani při těchto úvahách a modlitbách nemáme zůstat sami. Tak jako Daniel se radil a modlil se třemi mládenci, i my máme své obavy i naděje přinášet do společenství věřících a přátel.

Prosme za naše vladaře, i když si o nich neděláme žádné iluze. Prosme Boha o zázrak, aby vladařům daroval moudrost. Prosme Boha o vítězství pravdy a lásky nad lží a nenávistí, i když se tomu někteří hlupáci posmívají. Vždyť jejich čas se nenávratně vyprazdňuje, a po nich zůstává suchopár a zmar. Zato čas Božího slova se naplňuje, a po něm zůstává naděje (i pro ně) a rozkvetlý sad. Neztrácejme hlavu a neztrácejme klid, jen dělejme, co máme: pracujme a modleme se, usilujme o právo a milosrdenství, a tento úkol zřetelně vyřizujme všem. V takto definovaném zápasu nemůžeme prohrát. Jen co se naplní potřebný čas, on i ten nafoukaný Nebúkadnesar pozná a vyzná, že „Hospodinovo dílo je pravda, a jeho cesty právo“ (Da 4,31). Amen.

PŘEČETLI JSME

v únorovém čísle Zpravodaje kostela sv. Ignáce v Praze:

Na uvedení nově zvoleného prezidenta ČR do úřadu si ještě počkáme. V době tisku tohoto čísla Zpravodaje ještě není známo ani jeho jméno, ale ať už to bude/je pan Schwarzenberg nebo pan Zeman, přejeme mu mnoho Boží pomoci při vykonávání svěřeného úřadu (a s tím také to, aby bral svůj úřad opravdu jako svěřený a nikoliv jako „vyhraný“).

Naštěstí pro nás nebyl Prezident světa volen ve všeobecných volbách, ale vybrán odborníkem na slovo vzatým, a ke svému úkolu byl vybaven tak, aby nebyl jen „menším zlem“. K němu se s důvěrou utíkejme, až eventuálně zjistíme, že ani námi vybraný regionální prezident naše naděje úplně nenaplnil. Nebo klidně i dřív.

P. Ladislav Nosek SJ

DÍKY BOHU ZA DĚTI, JEŽ NÁM DÁVÁ

V neděli 20. ledna 2013 se konala prezentace, neboli představení

VIKTORIE MAZNÉ

Byla přivítána potleskem. Když ji někdo uvidí někde se batolit, nechť je přinesena do kostela. Už ji známe. To je Viki, je naše.

Jí i celému sboru patřilo minikázání podle 3. kapitoly knihy Daniel, příběh o mládencích v peci ohnivé.

To, co dělají všichni, není vždycky dobré. Tři mládenci se odmítli poklonit zlaté soše, odmítli dělat to, co dělali všichni - buďme tedy Viki dvěma mládenci, až jí bude společenský tlak

nutit dělat něco,
co není správné,
ale dělají to všichni.
Stojí za to vytrvat -
proto jsme se
modlili za Viki, aby
se vydala na cestu
za Kristem a modlili
jsme se za její
rodiče, sourozence i
za sebe navzájem,
abychom jí byli na
této cestě pomoci.

[illegible]

21. 1. 2013 se Pavle Novotné narodila dcera

JULIE

„Julinka se narodila 21. ledna v časných ranních hodinách (0,15h) v nemocnici Motol. Jsme Pánu Bohu vděční, že obě byly a jsou zdravý.“

Daniela a Pavel Novotní“

Julince přejeme Boží požehnání;
šťastné mamince i babičce a dědovi (jen ať si na to
oslovení zvykají!) hodně radosti.

Rt 4,1-13

Kdo má rád happy end, tak ten se dnes dočkal. Příběh ale dost jasně ukázal, že ke šťastným koncům se člověk nedostane podle hesla: Kdo si počká, ten se dočká. Přicházely obtíže a Rút je překonávala. Pravda – metodami někdy dost podivnými. Jako by v předjímce Pavlova *vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým.* (Gal 5,13), tak i Rút šle až na kraj toho, co může člověk dělat, když je v nouzi. Nebylo to ale pro prosazování sebe, protože kdyby přestala hledět na svou tchýni, tak se mohla mít dobře mnohem dříve. Lidé to viděli a Bóaz to shrnul do slov: „*Všechn můj lid v bráně ví, že jsi žena znamenitá!*“ (3,11).

A nejen to. Není to jen milosrdenství, ale i fakt, že Rút netahá do Izraele pohanské praktiky svého rodného Moábu, ale že se řídí zákony platnými v Izraeli. Tedy obecně řečeno – Rút poslouchá izraelského Boha.

Rút pro řešení své a Noeminy existenční nouze použila řešení na první pohled až neslušné – přilehnout ke spícímu Bóazovi. Když člověk slyší, že Rút vlezla cizímu chlapovi do postele, tak se mravokárcům zježí všechny chlupy na těle. Ale není to tak jednoduché, že by nalíčená a navoněná Rút Bóaze svedla a jemu pak (jako slušnému člověku) nezbylo, než si jí vzít. Rút opravdu požádala Bóaze o sňatek, ale Bóaz měl stále šanci odmítnout a i ta její žádost nesla podstatné rysy klasického židovského zasnubního obřadu.

Protože se Rút nechal i v tak obtížné životní situaci omezit ve výběru možných řešení oněmi dvěma pomyslnými hranicemi – tedy tím, že to nedělala jen pro své dobro a že stále kladla důraz na poslušnost Božím řádům – tak pisatel její jednání hodnotí v konečném součtu kladně. A my tato dvě její omezení, které v okamžiku, kdy platí obě zároveň, opravňují použít i takovéto řešení, známe jako „dvojpříkázání lásky“ k Bohu i k lidem. Vždyť toto „dvojpříkázání“ sám Ježíš shrnul slovy „to čiň a budeš živ.“

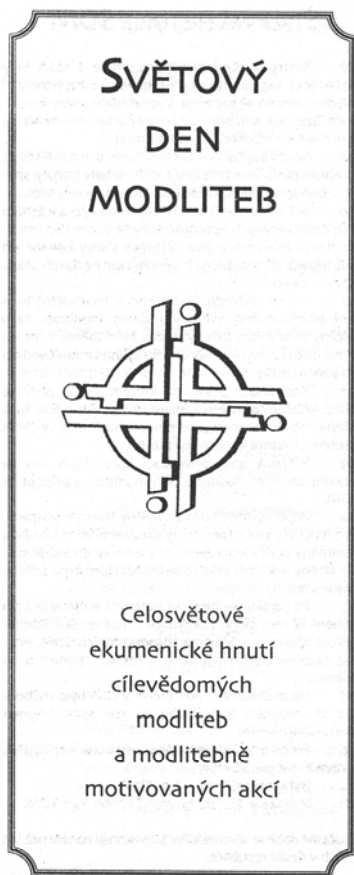
Takhle jedná i Bóaz – stále se snaží vyvažovat svoji touhu pomoci s Bohem stanovenými pravidly pro život. Proto ta štrapápce s bezejmenným příbuzným. Tomu ale záhy došlo, že pomáhat bližním není zas tak jednoduché – a raději z toho všeho vycouval. O pole by asi stál, ale přivést si domů další manželku, to už by byla dost silná káva. Nemusel to být lakomec. Je snadné si docela lidsky představit tu situaci, když by přišel domů a jen tak by mezi řečí manželce oznámil, že si vzal druhou manželku. I když mnohoženství nebylo v té době nic neobvyklého, asi by to klidu v domácnosti nepřidalo, protože to, že to vždycky neklapalo, víme třeba z příběhů o Jákobovi. Ne, když si to pořádně promyslel, tak vidí, že on této možnosti opravdu nevyužije.

I vzal si Bóaz Rút a stala se jeho ženou. A byla svatba, jedli, pili, hodovali, dobrou vůli spolu měli a žili spolu šťastně a jestli neumřeli žijí spolu dodnes. Tak nějak se to píše v pohádkách, jako by svatbou skončily všechny starosti a

začínalo období sladkého užívání si trvalých radovánek, ale necht'.
Tenhle příběh ale tady ještě nekončí. Dobré příběhy nekončí ani smrtí těch,
kteří v nich hráli hlavní roli. Ale o tom příště.

(Z ranních zamyšlení J. F. Pechara na loňské sborové dovolené v Želivi)

SVĚTOVÝ DEN MODLITEB

Jako každoročně, koná se první pátek v březnu ekumenické setkání v rámci Světového dne modliteb. Letos budeme hostiteli branických křesťanů/ křesťanek my.

**Zveme vás
v pátek 1. března 2013
v 18,30 hod.
do kostela ČCE
v Praze 4 Braníku**

Téma: Byl jsem cizí a přijali jste mě.
Letošní program připravily ženy z Francie.

Přípravné setkání bude v pondělí 25.2.2013
tamtéž od 18 hodin. Prosíme, aby se této přípravy
zúčastnili ti, kdo jsou ochotni číst v pátek část
textu. Současně prosíme o pomoc s občerstvením
na oba termíny. Díky. Růžena Černá

*Refrén: Jako zaseté semeno na naši úrodnou zem mne donesl vítr. Jsem cizinec
v ulicích vašich měst, mne donesl vítr.*

*Hledáte mou tvář ve svých shromážděních, skrze má slova. Mne, Boha
nebeského, najdete na zemi v očích cizince.*

Refrén ...

*Hledáte můj obraz ve znameních času, ve společném chlebu. Já, Bůh života,
vám kráčím po boku. Otevřte mi dnes vstupní dveře.*

Refrén ...

Pokaždé, když přijmete nepatrného, cizince, přijímáte mne, Pána.

Refrén ...

BRANÍXOBĚ - IV

Druhá část přednesených příspěvků

Znělka zpívá Nábrus (tj. náhodné branické uskupení):

Možná, že dorazí sám Karel čtvrtý,
anebo jeho syn Václav, též čtvrtý,
v pražský ten obvod jenž číslo má „čtvrtý“,
na BraníXobě - je v pořadí čtvrtý!

Vystoupíš, první, druhý, třetí, čtvrtý,

anebo po pauze třetí, či čtvrtý,
vůbec však nevadí, když nejsi čtvrtý, v Braníku sobě - je v pořadí čtvrtý! ... atd.

* _ * _ * _ * _ *

Duet JFP s jezevčíkem *nelze na papíru Brány zachytit – zkuste si ho poslechnout na internetu (viz branik.evangelnet.cz) – stejně tak, jako i ostatní vystoupení:*

Řekni v co doufá srdce Tvý,
řekni v co doufá srdce Tvý, psí?!
Jen hrstičku granulí,
chce srdce Tvý,
to přece Artie dobře ví.

Jdeš v slzavém údolí,
oči jak od cibulí,
pes se k Tobě přitulí,
od granulí
snad jen maličko odulý.

Hned je to čas minulý, zazní tón ukulelí,
Artie hubu vyšpulí, k cti bobulí a zazpívá ti fistulí

4 = 1 o oktávu výš
5 = kňučet, výt apod.

* _ * _ * _ * _ *

Opsaná disertace - Pavel Jungwirth

Můj dlouholetý kolega z Kyperské university v řecké části Nicosie mě požádal, abych se jako oponent zúčastnil obhajoby disertační práce jeho postgraduálního studenta. Kyperská skupina se podobně jako my zabývá vlivem solí na biologické procesy, její práci proto pozorně sleduji a vážím si jí.

Disertace mi přišla poštou týden před obhajobou, což je trochu na poslední chvíli, ale jinak vše vypadalo v pořádku. Výsledky studentovy práce byly popsány pregnančně a pěknou angličtinou, bez obvyklých “čechismů” nebo v daném případě spíše “řekismů”. I po odborné stránce byla práce v pořádku, tím spíše, že její zkrácená verze již dříve vyšla jako článek v dobrém americkém odborném časopise.

V podstatě mi tak nezbyvalo nic jiného než sednout a napsat pochvalný oponentský posudek. Protože jsem ale zrovna prokrastinoval, místo psaní jsem začal znova pročitat úvod disertace. A najednou mi při druhém čtení udeřilo do očí, že je úvod na studenta podezřele vyzrálé napsán a navíc je mi nějak povědomý. Po troše lovení v paměti a ve webových databázích jsem si uvědomil, že doslov a stejný text publikoval jeden americký badatel v roce 2006, a to včetně několika obrázků. Student zjevně nestíhal termín odevzdání disertace a tak místo napsání vlastního úvodu narychlo překopíroval bez uvedení zdroje několik stran z literatury. Hned jsem svému kyperskému kolegovi vyličil situaci a napsal mu, že za stávající situace nemohu na obhajobu přijet. Obratem mi přišla odpověď: “Obhajoba je zrušena, ale stejně přijed’, ať můžeme záležitost detailně probrat.” V Nicosii jsem pak byl svědkem, jak student po přímé konfrontaci s fakty opisování s lítostí přiznal. Na svou obranu trochu komicky uvedl, že opisování z anglicky psané literatury je prý na Kypru běžné, jenže pokud člověk píše práci v řečtině, těžko se na věc přijde. Mně přitom došlo jak je i z hlediska transparentnosti dobře, že stále více studentů tam i u nás píše disertace v angličtině. Kypersští kolegové nakonec studentovi udělili přísnou důtku, ale dali mu šanci disertaci přepsat. Obhajoba se tak asi časem bude konat, ale už beze mne.

* _ * _ * _ * _ *

Tomáš Bedrník: Co všechno se může stát,
když opustíš vlastní stát.

Dlouhé putování
lesy a planinami
do přilehlých
oblastí,
které sice za rohem,
však nejsou
tvou vlastí.
Aneb: jak důležité je
získat razítko.

Rozmezí tří států (a EU)

Miloš Pechar: DIVNÝ JARO

Motto:
Nemám komu to
vyprávět:
bud' to nepochopěj,
anebo to pochopěj.

* _ * _ * _ * _ *

Na návštěvě v tvój lebce
podle sebe soudím tě.
Připomínám nejspíš
slepce,
který chycen do sítě

zjišťuju, že tenhle pavouk,
jenž mi škodí na zdraví
nejspíš budou (že bych
prokouk?)
moje vlastní představy.

* _ * _ * _ * _ *

NA HOUPAČCE

Houpy houpy
kočka snědla kroupy
a ty jsi hloupý.

Houpy ještě více
je to houpačka
anebo šibenice?

Houpy, hloupý, seskoč
bez klobouku bos
a natlučeš si kokos,
ztratíš zdraví,
ale nikdo to za tebe
nezastaví.

Pokud se chceš někde
schovat,
musíš tu houpačku
přebudovat,
třeba...

Po čem tvé srdce touží?

Co takhle jezírko
se třemi lachtany
vprostředku záhonu růží?

* _ * _ * _ * _ *

Každou nohou po jiném
tenkém ledu
po ostří nože na houpačce
jedu.

Musím si držet žaludek
jako při mořské nemoci;
nepohnut zadržuji dech...

Je mi snad pomoci?

Málo je slov a zdi jsou
tenké
tak málo jmen i emocí
do zahrady se chodí
venkem
a zrno umře v bezmoci

Málo je slov a moc je lidí
na jeden metr pod keřem
hořčičné zrno svou smrt
vidí
a pak už nikdy nezemřem

* _ * _ * _ * _ *

Z hustého lesa
vede pěšina
na sám konec světa.

Skrz neprostupné koruny
ji ozařují nebeské paprsky,
které dávají sílu a chuť jít.

Ted' ještě doufat,
aby na kraji lesa
nečíhal medvěd.(*)

(*) nevztahuje se na
Medvídka Pú

* _ * _ * _ * _ *

Prohodíš mě oknem,
než se oba zcvoknem?
Ty už jsi se zcvoknul,
padej k tomu oknu!

* _ * _ * _ * _ *

Pozvánka na 14. sborovou dovolenou - od 17. do 24. srpna 2013.

Staršovstvo branického sboru srdečně zve své členy na 14. sborovou dovolenou, tentokrát **do penzionu DIANA v obci Zámostí-Blata v Prachovských skalách**. Vzdálenost od Prahy je cca 100 km.

V okolí je mnoho turistických zajímavostí, především výlety do Prachovských skal, návštěva hradu Kost, zříceniny hradu Trosky, pozoruhodných měst Jičína a Sobotky a další.

Penzion nabízí ubytování v hlavní budově ve 2, 3 a 4 lůžkových pokojích a 8 pokojů ve vedle stojících patrových bungalovech s kapacitou cca 40 míst. Ve všech pokojích a apartmánech je sociální zařízení, v hlavní budově je výtah. Jsou zde dostatečné prostory pro společná setkání.

Penzion nabízí možnost plného sportovního vyžití dospělých i dětí: venkovní bazén, pískoviště, ping-pong, hřiště na volejbal, házenou, fotbal, kryté ohniště, TV, wifi připojení. Možnost parkování a uložení kol.

Cena za ubytování s polopenzí dospělí	Kč 2.400,--
děti 3 – 12 let	Kč 1.500,-- vč. slevy
Cena za ubytování s plnou penzí dospělí	Kč 2.900,--
děti 3 – 12 let	Kč 1.800,-- vč. slevy
Děti do 3 let věku bez nároku na lůžko zdarma.	

Sbor hradí hromadnou dopravu autobusem a poskytuje slevu 25% na děti ve věku 3-12 let.

K úhradě těchto vícenákladů dává k úvaze dospělým účastníkům sborové dovolené příspěvek formou dobrovolného příspěvku ve výši Kč 3.000,-- (základní cena Kč 2.400,--) a Kč 3.400,- (základní cena Kč 2.900,--).

Závaznou přihlášku se jmenným obsazením pokoje a požadovanou stravou (v případě dětí nutno uvést též věk) odevzdejte osobně ses. Kučerové nebo Nývltové, příp. zašlete na

adresu: Zdeňka Kučerová, Na Mlejнку 14, 147 00 Praha 4-Braník

nejpozději do 31. března 2013.

Případné dotazy Vám ráda zodpoví ses. Kučerová na těchto kontaktech:
mobil č. 605 860 534 nebo 602 274 401. e-mail: z.kucerova.branik@volny.cz

Na Vaši účast na této sborové akci se těší

Staršovstvo sboru ČCE Braník

V neděli 3. března 2013 si po bohoslužbách se nenechte ujít
BRANICKÝ BAZÁREK

Do bazárku můžete přinést a z něj odnést oblečení, obuv, knihy, kuchyňské potřeby. Vše musí být bez vady. Věci budou zdarma, případně za dobrovolnou částku, jejíž výtěžek půjde na naše partnerské středisko Diakonie. Pro účastníky bude připraveno i malé občerstvení. Případné dotazy zodpoví Klára Pecharová, tel. 774 089 735

* _ * _ * _ * _ *

Nechce se vám či vašim dětem do kostela? Snad ještě v neděli a o svátcích?
Ale jindy... A jak to máte s mytím? Taky tak?

10 důvodů proč nechodím do kostela / proč se nemyji:

1. Jako dítě mě nutili, abych se myl
2. Lidé, kteří se myjí, jsou pokrytci, myslí si o sobě, že jsou čistší než ostatní
3. Existuje více druhů mýdel. Jak mám vědět, které je to pravé?
4. Majitelé vodárny jen číhají na moje peníze
5. Kdysi jsem se zkoušel mýt, ale vždy to bylo nudné a pořád ten proces vypadal stejně
6. V koupelně je příliš chladno a převládají tam příliš sterilní podmínky
7. Myji se jen na Vánoce a Velikonoce, to úplně stačí
8. Nikdo z mých přátel si nemyslí, že mýt se často je nutné
9. Upřímně řečeno, na mytí mi moc času nezbývá
10. Možná se začnu mýt, až budu starý.

* _ * _ * _ * _ *

BRÁNA POTŘEBUJE SPOLUPRACOVNÍKY!

Už je to tady – mail od Jakuba Čierného:

„...Jak Tě asi napadlo a jak i v současnosti vzhledem k mému pracovnímu vytížení vyplynulo, vzhledem ke změně sboru bych rád oficiálně ukončil svoje působení v Bráně. Chtěl jsem Ti poděkovat za příležitost, kterou jsi mi dala a omluvit za všechna čísla, na která jsem zapomněl nebo neměl čas udělat a Tys to pak musela lepit za mě. Doufám, že se brzo najde někdo, kdo to převezme s větší odpovědností :-).

Jakub Čierný“

Děkuji Jakubovi za všechna čísla Brány, kterým dal konečný tvar (tj. s danými články tak dlouho kouznil, až se vešly do počtu stránek dělitelných čtyřmi a poslal do tiskárny). Pro mne to byla veliká pomoc, protože jsem nemusela svádět nerovný a vyčerpávající, mnohdy i marný boj s počítačem, který si dělá co chce on a ne já. Proto se obracím na mladší generaci, která už vyrostla s počítačem v náručí: **Najde se někdo, kdo by byl ochoten pomoci, případně se ujmout celé práce spojené s vydáváním Brány?** Doufám, že ano, a už předem mu (jí) děkuji.

Růžena Černá

Pravidelný sborový program

Neděle 9,30 bohoslužby

první neděli v měsíci rodinné,
třetí neděli vysluhována
sv. večeře Páně;

Úterý 7,00 ranní modlitební setkání

18,30 mládež

Středa 15,30 a 17 maminky s dětmi

18,00 biblická hodina

Čtvrtek 8,05 čtení knihy C.S.Lewise

20,00 PoMlaSg „třicátníci“
(2. a 4. čtvrtek v měsíci)

Pátek 15,30 mladší dorost

17,00 starší dorost

úřední hodiny

faráře Jaroslava Pechara:

úterý a středa 14,00 – 16,00

čtvrtek 10,00 – 12,00

Obsah:

Staršovstvo	2
Kázání – Danielova proroctví	3
Přečetli jsme	7
Díky za děti – Viktorie, Julie	8
Rút – díl 7.	9
BraníXobě IV - pokračování	11
Znělka	
Písnička pro jezevčíka	
Opsaná disertace	
Putování kousek za hraniční kámen	
Divný jaro	
Pozvánka na sbor. dovolenou	14
Bazárek	15
Proč se nemyji / nechodím do kostela	15
Brána potřebuje spolupracovníky	15

Ať světlo v tobě není tmou.

Lukáš 11, 35

Fotografie: většinou Vlasta Urbánková

BRÁNA

XIX. ročník, číslo 2, únor 2013

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, J.Holý

Příspěvky odevzdejte redakci nebo pošlete
mailem na adresu mscerny@volny.cz.

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník

tel.: 244 461 037

<http://branik.evangnet.cz>, branik@evangnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111	křesťanská služba
222	salár
333	dar
444	Jeroným. jednota
555	nepálský student
888	přístavba